

Arrest

nr. 212 390 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de stad AALST, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de burgemeester van de stad Aalst van 31 mei 2018 en 1 juni 2018, waarbij de aanvragen voor een toelating tot verblijf niet in overweging worden genomen (bijlagen 15^{ter}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. ORAIBI, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt, die tevens optreedt voor de overige verzoekende partijen, en van mevrouw C. VAN MOLLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 24 mei 2017 een aanvraag in tot verblijf, ook namens de tweede, derde en vierde verzoekende partij, zijnde haar minderjarige kinderen.

Op 1 juni 2018 neemt de verwerende partij een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf in hoofde van de eerste verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Gelet op artikel 12 bis, § 3, 3bis of 4; van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §1, derde lid of artikel 2S/1, fi; derde lid 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

*Naam: Y.
Voorna(a)m(en) : Y. A.
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Geboortedatum: 02-06-1978
Geboorteplaats: S. (Congo <Dem, Rep.>
Identificatienummer in het Rijksregister ...
Verblijvende te / (---)*

heeft zich op 24-05-2017 (dag/maand/jaar); aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 16 december 1980 •betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten. bedoeld in de artikelen 10, § 1 tot 3 en 12bis, § 1 en 3, van de wet van 15 december-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

*Uittreksel strafregister
(...)”*

Op 31 mei 2018 neemt de verwerende partij een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf in hoofde van de tweede verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...

Gelet op artikel 12 bis, § 3, 3bis of 4; van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §1, derde lid of artikel 2S/1, fi; derde lid 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

*Naam: Y.
Voorna(a)m(en) : J. E. M.
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Geboortedatum: 02-11-2002
Geboorteplaats: onbepaald
Identificatienummer in het Rijksregister ...
Verblijvende te / (---)*

heeft zich op 25-04-2017 (dag/maand/jaar); aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 16 december 1980 •betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten. bedoeld in de artikelen 10, § 1 tot 3 en 12bis, § 1 en 3, van de wet van 15 december-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

*een gelegaliseerde geboorteakte
een toestemming van de vader dat betrokkene zich in België mag vestigen
een medisch getuigschrift
betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten: een nationaal paspoort.
(...)”*

Op 31 mei 2018 neemt de verwerende partij een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf in hoofde van de derde verzoekende partij. Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Gelet op artikel 12 bis, § 3, 3bis of 4; van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §1, derde lid of artikel 25/1, fi; derde lid 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Naam: Y.

Voorna(a)m(en) : O. M.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: 21-12-2006

Geboorteplaats: onbepaald

Identificatienummer in het Rijksregister ...

Verblijvende te / (---)

heeft zich op 25-04-2017 (dag/maand/jaar); aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 16 december 1980 •betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten. bedoeld in de artikelen 10, § 1 tot 3 en 12bis, § 1 en 3, van de wet van 15 december-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

een gelegaliseerde geboorteakte

een toestemming van de vader dat betrokkene zich in België mag vestigen

een medisch getuigschrift

betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten: een nationaal paspoort.

(...)”

Op 31 mei 2018 neemt de verwerende partij een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf in hoofde van de vierde verzoekende partij. Dit is de vierde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Gelet op artikel 12 bis, § 3, 3bis of 4; van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §1, derde lid of artikel 25/1, fi; derde lid 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Naam: Y.

Voorna(a)m(en) : B. B.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: 04-05-2012

Geboorteplaats: onbepaald

Identificatienummer in het Rijksregister ...

Verblijvende te / (---)

heeft zich op 25-04-2017 (dag/maand/jaar); aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 16 december 1980 •betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten. bedoeld in de artikelen 10, § 1 tot 3 en 12bis, § 1 en 3, van de wet van 15 december-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

*een gelegaliseerde geboorteakte
een toestemming van de vader dat betrokkene zich in België mag vestigen
een medisch getuigschrift
betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten: een nationaal paspoort.
(...)"*

De vier bestreden beslissingen worden allen op 18 juni 2018 ter kennis gegeven.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de *“motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel”*

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekster kreeg een beslissing tot niet-inaanmerkingname van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf (bijlage 15ter), alsook haar kinderen ontvingen een negatieve beslissing.

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissingen.

Dat verzoekster zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissingen. Bovendien schenden beide beslissingen alle beginselen van behoorlijk bestuur en art 8 van het EVRM.

a) Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Als eerste schendt men het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.” Het is onbegrijpelijk dat de burgemeester van Aalst de aanvraag van verzoekster en haar kinderen weigert naar de bevoegde diensten in Brussel op te sturen omwille van gebrek aan de stavingstukken! Ze hebben verzoekster niet de mogelijkheid gegeven de nog missende stukken te voegen bij haar aanvraag.

Ook hebben ze er meer dan 1 jaar over gedaan om tot deze vaststelling te komen.

De voorwaarden voor een aanvraag op basis van artikel 12bis zijn:

“Art. 12bis.[1 § 1.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

Verzoekster diende de aanvraag art 12 bis in op 24.05.2017 (cfr stuk 3) en voegde daarbij de volgende stukken (zoals vermeld in de inventaris):

- 1. Nationaal paspoort van verzoekster*
- 2. Betalingsbewijs*
- 3. Huurovereenkomst*
- 4. Uittreksel huwelijksakte*
- 5. Huwelijksakte*
- 6. Inkomstenbewijs echtgenoot*
- 7. Verzekering CM*
- 8. Geboorteakte P. I. N.*
- 9. Geboorteakte Y. A. B. B.*
- 10. F-kaart echtgenoot van verzoekster*
- 11. Attest van regelmatige lesbijwoning Y. A. J.*
- 12. Schoolattest Y. A. O.*
- 13. Schoolattest Y. A. B.*
- 14. Medisch attest verzoekster*
- 15. Uittreksel uit het strafregister echtgenoot verzoekster*

*Zij stellen dat er een toestemming nodig is van de vader om zich in België te vestigen, doch zijn de kinderen geboren in Nederland en zijn ze allen erkend door de vader, de heer P. E.
Het is dan ook onredelijk van de gemeente om de aanvraag niet in overweging te nemen en deze niet te willen doorsturen naar Brussel.*

De kinderen hebben geen nationaal paspoort gezien zij in Nederland geboren zijn en nooit in Congo zijn geweest.

*Ook worden de geboorteplaatsen van de kinderen ingevuld als "onbepaald" doch zijn de kinderen in Nederland, dan wel Aalst geboren. Dit werd duidelijk aangeduid bij de aanvraag.
Het is duidelijk dat men het dossier van verzoekster niet grondig onderzocht en/of behandeld heeft!
Indien men rekening gehouden had met ALLE elementen en stukken, diende men het dossier door te sturen naar de bevoegde diensten.*

*Verwerende partij dient het dossier grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken!
Men faalt erin dit te doen!*

*Bovendien is het voor verzoeksters niet duidelijk waarom de gemeente meer dan 1 jaar gewacht heeft, om een beslissing tot niet-inaanmerkingname te nemen.
Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel om de aanvraag van verzoekster zo onzorgvuldig te behandelen!*

*Vervolgens schenden deze beslissingen het gelijkheidsbeginsel
Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.*

Verzoekster voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de voornoemde wetsartikelen om een aanvraag in te dienen op basis van art. 12bis. Verzoekster wenst haar verblijf te regulariseren en bij de echtgenoot/vader te wonen.

*Dat verzoekster niet begrijpt waarom de burgemeester en het college van schepenen de aanvraag weigert door te sturen naar de bevoegde diensten, terwijl de dossiers van andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel werden doorgestuurd en ten gronde behandeld werden.
Vervolgens schenden deze beslissingen eveneens het redelijkheidsbeginsel.*

*Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1
Verzoekster dient zich ruimschoots op voorhand aan om een aanvraag op basis van art 12bis in te dienen.*

*Zij volgde de geijkte procedure en legde de nodige documenten voor.
Dat het kennelijk onredelijk is van de burgemeester en het college van schepenen om de aanvraag niet-inoverweging te nemen.
Dit is flagrant onredelijk!*

*Bovendien schenden deze beslissingen eveneens het rechtszekerheidsbeginsel
Dit beginsel behelst:*

*• dat de burger in elke situatie het recht kan kennen dat op zijn zaak of handelen toepasselijk is • dat hij het vertrouwen kan hebben in medeburger of overheid dat dit recht zal gerespecteerd worden en bij gebreke hieraan door de rechterlijke macht kan afgedwongen worden • dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de uitspraak van de rechter kan voorspellen.
Dat verzoekster een aanvraag op basis van art 12bis indient en haar aanvraag niet conform werd behandeld."*

2.1.2. De verzoekers bekritisieren de bestreden beslissingen inhoudelijk en voeren de schending van de materiële motiveringsplicht aan die wordt onderzocht in het licht van artikel 12bis, §1 en §3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°. (...)

§ 2

Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document. (...)

§ 3

In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.

Indien de minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk verklaart, of indien binnen een termijn van vijf maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis is gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, wordt de vreemdeling ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat hij is ingeschreven.

Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van negen maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf.

[In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager vóór afloop van de in het derde lid bepaalde termijn.]

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.1.3. Na het geven van een theoretisch betoog over de schending van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, geven verzoekers een opsomming van de stukken die zij voorlegden bij hun aanvraag, te weten:

- “1. Nationaal paspoort van verzoekster
2. Betalingsbewijs
3. Huurovereenkomst
4. Uittreksel huwelijksakte
5. Huwelijksakte
6. Inkomstenbewijs echtgenoot
7. Verzekering CM
8. Geboorteakte P. I. N.
9. Geboorteakte Y. A. B. B.
10. F-kaart echtgenoot van verzoekster
11. Attest van regelmatige lesbijwoning Y. A. J.
12. Schoolattest Y. A. O.
13. Schoolattest Y. A. B.
14. Medisch attest verzoekster
15. Uittreksel uit het strafregister echtgenoot verzoekster”

Zoals de verwerende partij opmerkt in haar nota met opmerkingen, blijkt uit deze opsomming, ook bevestigd door het administratief dossier, dat de eerste verzoekende partij geen bewijs van goed gedrag en zeden heeft voorgelegd over haarzelf (wel over haar echtgenoot). Nochtans bepaalt artikel 12*bis*, §2, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een *“uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document”* moet voorgelegd worden, wat in dit geval ontbreekt. De eerste bestreden beslissing is correct genomen na een correcte feitenvinding en is kennelijk redelijk.

Verzoekers stellen dat het onredelijk is te verlangen een toestemming van de vader voor te leggen dat hij akkoord gaat dat de kinderen zich vestigen in België omdat de kinderen in Nederland geboren zijn en werden erkend door de vader P. E. De kinderen hebben geen nationaal paspoort en zijn nooit in Congo geweest. De kinderen zijn of in Nederland of in België geboren, wat duidelijk werd aangeduid in de aanvraag. Er is geen rekening gehouden met alle stukken.

Met deze kritiek gaan verzoekers voorbij aan de andere motieven van de bestreden beslissingen.

Zo stelt de tweede en derde bestreden beslissing dat geen gelegaliseerd geboortebewijs en geen medisch getuigschrift werden voorgelegd voor wat de tweede en derde verzoekende partij betreft. De vierde bestreden beslissing merkt ook op dat geen medisch getuigschrift is voorgelegd over de vierde verzoekende partij.

De Raad wijst erop dat deze motieven op zich al afdoende zijn om de bestreden beslissingen te schragen nu de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet cumulatieve voorwaarden opleggen. Zo voorziet artikel 10, §2, van de Vreemdelingenwet dat *“(…)Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.”* Verzoekers weerleggen niet dat geen medisch attest werd voorgelegd over de kinderen. Ook artikel 12*bis*, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet in deze verplichting.

In tegendeel met wat verzoekers voorhouden, kan in de aanvraag evenmin terug gevonden worden waar de kinderen zijn geboren omdat er enkel sprake is van “Nederland/Aalst”. Verzoekers verwijten de bestreden beslissingen ten onrechte dat de verwerende partij het dossier niet grondig onderzocht.

Bovendien maken verzoekers evenmin duidelijk waarom zij geen paspoort kunnen aanvragen bij de Congolese ambassade in Nederland, hetzij in België, voor wat de tweede, derde en vierde verzoekende partij betreft.

Verzoekers voeren aan dat het niet duidelijk is waarom de verwerende partij meer dan één jaar wachtte om de bestreden beslissingen te nemen. Ook deze handeling zou het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Alhoewel deze termijn inderdaad lang is, gelet op het bepaalde in artikel 12*bis*, §2, derde lid, van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat geen sanctie is voorzien indien de bestreden beslissingen genomen worden op een tijdspanne van ongeveer één jaar. Verder kan ook niet ingezien worden hoe het later nemen van de bestreden beslissingen in dit geval verzoekers nadeel berokkent. Verzoekers tonen het kennelijk onredelijk karakter van dit gegeven niet aan.

2.1.4. De Raad besluit dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden nu de feitenvinding correct is en verzoekers niet aantonen dat de verwerende partij niet met alle gegevens en dienstige stukken heeft rekening gehouden. In dit geval komt het de Raad voor dat verzoekers zelf onzorgvuldig zijn geweest door na te laten de door de wet verplichte stukken voor te leggen.

2.1.5. Verzoekers voeren de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel.

2.1.6. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). Verzoekers beperken hun betoog tot de stelling dat *“de dossiers van andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel werden doorgestuurd en ten gronde behandeld werden”*. Met deze vage bewering tonen verzoekers de schending van het gelijkheidsbeginsel niet aan.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat dit duidelijk niet het geval is. De bestreden beslissingen zijn redelijk.

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de eerdere bespreking van het middel blijkt geenszins dat de verwerende partij onwettig heeft gehandeld. Het rechtzekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

2.1.7. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In wat een tweede middel kan genoemd worden, voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Dit middel licht toe:

“b) schending van artikel 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissingen een inbreuk uitmaken op grond van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissingen van verzoekster en de kinderen blijkt op geen enkele manier dat de gemeente, rekening heeft gehouden met het feit dat de echtgenoot/vader van verzoekster en haar kinderen legaal verblijf heeft in België.

Dienen verzoekster en haar kinderen hun echtgenoot/vader achter te laten en terug te keren naar Congo?! De kinderen zijn zelfs nog nooit in Congo geweest. Zij zijn nl. geboren in Europa (Nederland en België).

Dit is onmogelijk! Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM!

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, “recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

“Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Hun integratie, hun verblijf, het feit dat de kinderen van verzoekster in België school lopen en het feit dat verzoekster en haar kinderen nooit enige strafbare feiten hebben gepleegd, wegen zwaarder door.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormen zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient hun recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken! Haar kinderen zijn nl. nog nooit in Congo geweest. Zij zijn in Europa geboren. Er kan in hun hoofde dan ook moeilijk gesproken worden van land van herkomst.

Dat zij een duurzaam gezinsleven onderhouden met hun echtgenoot/vader en samen een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kunnen zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als verzoekster en haar kinderen terug dienen te keren naar Congo en hun echtgenoot/vader achterblijft in België?! De kinderen zijn nl. nog nooit in Congo geweest. Zij zijn nl. geboren in Europa.

Dat de beslissingen van de gemeente niet redelijk te verantwoorden zijn met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werd gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010: "Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een 'rechtmatige' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoont; dat het tweede middel in die mate gegrond is."

De bestreden beslissingen dienen vernietigd te worden, aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt mbt het gezinsleven van verzoekster en kinderen!

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissingen.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissingen? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer of een terugbrenging een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Dit gezin mag niet uit elkaar gehaald worden!

Uit de bestreden beslissingen blijkt echter op geen enkele wijze dat men hier enige rekening mee heeft gehouden of een afweging heeft gemaakt in het dossier van verzoekster.

Dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden.

Dat verzoekster erop wilt wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoekster en haar kinderen in hun geheel onderzocht moeten worden."

In wat een derde middel kan genoemd worden, voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Dit middel licht toe:

“c) Schending van artikel 3 van het EVRM

Een terugkeer/vertrek naar Congo zal een schending van art. 3 van het EVRM inhouden.

Er is wel degelijk een ernstig risico voor hun leven als zij dienen terug te keren of dienen te vertrekken naar een land waar de kinderen nog nooit zijn geweest.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht. De kinderen zijn zelfs nog nooit in Congo geweest.

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Zij heeft terecht schrik dat zij en haar kinderen slachtoffer zullen zijn van onmenselijke of vernederende behandeling indien zij dient terug te keren, zeker aangezien zij nergens terecht kan in haar land van herkomst.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst en voor de kinderen een land waar zij nog nooit zijn geweest.

Dat verzoekster wel degelijk onder de bescherming valt van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het Belgische reisadvies stelt het volgende: “Een toename van gewelddadige aanvallen en overvallen, soms gewapend, met als doelwit zowel de lokale bevolking als de expat-gemeenschap, zonder onderscheid van nationaliteit, wordt vastgesteld in Lubumbashi evenals in Kinshasa, vooral in de volkswijken maar ook in het centrum van de stad (La Gombe). De grootst mogelijke voorzichtigheid wordt aanbevolen tijdens al uw verplaatsingen.” (eigen onderlijning) –

Men dient ook rekening te houden met deze informatie ondanks het feit dat verzoekster geen toerist is. Het geeft de algemene situatie weer van het land van herkomst.

Momenteel is het zeer onrustig in Congo hetgeen door meerdere artikels wordt bevestigd.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is, er werd immers geen grondig en recent onderzoek uitgevoerd in het dossier van verzoekster.”

2.2.2. Beide middelen hangen deels samen zodat deze gezamenlijk worden besproken.

2.2.3. Verzoekers gaan er in essentie vanuit dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat het gezin met de legaal in België verblijvende vader zal gescheiden worden en dat zij het land moeten verlaten en naar Congo moeten terugkeren.

Gans het betoog gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissingen niet gepaard gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het staat verzoekers vrij een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag in te dienen en wel de vereiste stukken voor te leggen. Indien verzoekers hieraan tegemoetkomen, zullen hun dossiers “*ten gronde*” behandeld worden. In dat geval zal de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een oordeel moeten vellen.

Eenzijds wordt opgemerkt dat de bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregel inhouden en anderzijds dat artikel 8 van het EVRM er niet aan in de weg staat dat een staat voorwaarden mag opleggen voor binnenkomst en verblijf. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden, zoals het voorleggen van een bewijs van goed gedrag van de eerste verzoekende partij en het voorleggen van een medisch getuigschrift van de tweede, derde en vierde verzoekende partij hiertoe vast te leggen. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekers niet deze wettelijk vereiste documenten hebben voorgelegd. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan vooralsnog niet worden vastgesteld in het kader van deze procedure. De verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 22 december 2010, dat verzoekers deels citeren, is niet dienstig daar het handelt over een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het staat verzoekers vrij een nieuwe aanvraag in te dienen, gepaard met het indienen van de wettelijk vereiste stukken. Hiervoor volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Gelet op hetgeen voorafgaat, maken verzoekers evenmin aannemelijk dat de zorgvuldigheidplicht en de motiveringsplicht zijn geschonden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). De bestreden beslissingen houden geen enkele verwijderingsmaatregel in zodat de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen. Het betoog van verzoekers is gesteund op een terugkeer van verzoekers naar Congo, wat de bestreden beslissingen niet inhouden.

Gelet op deze vaststellingen maken verzoekers evenmin aannemelijk dat de zorgvuldigheidplicht en de motiveringsplicht zijn geschonden.

Ook dit middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekers voeren tot slot aan:

“d) Schending van het IVRK

Ook art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Art 3 IVRK:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”
De belangen van de kinderen dienen steeds vooropgezet te worden!

Waar zouden zij naartoe moeten?! Zij zijn in Europa geboren en hebben nooit elders verbleven.

Zij hebben in Congo geen onderkomen meer en dus ook niemand die voor hen kan zorgen, ook niet tijdelijk, terwijl zij hier bij hun vader kunnen verblijven en in alle veiligheid en geborgenheid over een onderkomen beschikken.

Dat er een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance-toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoekster met haar kinderen om zich hier te vestigen en hun leven verder, in veiligheid, op te bouwen op het Belgische grondgebied.

De belangen van de kinderen dienen voorop gesteld te worden. Zij zijn in Europa geboren en hebben nooit in Congo verbleven.”

2.3.2. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 3 (betreffende het belang van het kind) en 18 (betreffende de verantwoordelijkheid van de ouders) van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), merkt de Raad op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet

volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

In de mate dat verzoekers verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volstaat dit niet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft slechts betrekking op een verwijderingsmaatregel, die in de bestreden beslissingen ontbreekt. Ook de rechtstreekse schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet aangevoerd worden.

Bovendien stelt het middel concreet als gevolgen van de bestreden beslissingen een terugkeer naar Congo voorop, terwijl de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekers dienen terug te keren naar Congo. Het wordt herhaald dat verzoekers een nieuwe aanvraag kunnen indienen indien zij vergezeld gaat met de wettelijk vereiste documenten die moeten voorgelegd worden. Hiervoor wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Dit middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achtien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN